

אורות השבת

גליון מס' 1024

מנהל מערכת
הרב אברהם טרייקי

פרק ה' פראשת השבוע
שלח לך

עורב אדרי עוזיאל הרב

דבר רב העיר שליט"א

קשה כשל קנה

שלוח לך אנשים ויתרו את הארץ בנו... כלם אנשים ראשי בני ישראל הכהן (במדבר יג, ב-ג)

גולם אנשים: כל אנשים שבמקרא לשון חשיבות, ואוֹתָה שעה כשרים היו (רש"י)

ט המרגלים יש בו כדי לעורר כל בעל נפש, ושותמה עליינו להתבונן בו ולהפיק ממנה חזק חיות וthonchatotmoser. דתנה הכתובה העיד עליהם יכולם יוכלים אנשים ראשין בני ישראל מהה' (במדבר יג, ב), לממדך שבאותה שעה שריריהם היו כמושור בראשי' (שם). אך לא חלפו אלא ארבעים ימים בלבד עד שנעשו קופרים בעיקר, כולם ילידי הענק אשר ראיינו שם ואה מאמנו (במדבר יג, לא) - כביכול כלפי מעלה אמרוי', ככלומר ילידי הענק דור דעה עסקיים שר נבחרו בקפידה על ידי משה רבינו ע"ה, ואושרו ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו - ישלח אותם משה על פי ה". וגם צו לטעותם שרות בתנוח'יק - יכולם אנשים', וכי' כל אנשים שבקמרא לשון החסיבות ואותה שעה שריריהם והוא. והבל משתחומים, עצד הפכו לכופרים בעיקר ומוציאו דיבחה רעה. ואם לחשך אדים לאמר, אולי ארבעים טרם צאתם כבר החליטו על מזימותם, כמובואר בתלמוד (סוטה לה, א) ומובוא בראשי' על פסוק זיליכו וובאו' (במדבר יג, כו) - 'מקיש היליכן לביאתון מה ביאתון בעצה רעה אף לבליתו עצמא ראה'

רלט, עלולות זו מובהרת כתמי חומר בדברי רובינו בזוהר הק' (מובא במסילת ישרס) שיר או בה ספר ווסף לתחולאי מידות היכבוד', וזה תוכן דבריהם: המרגלים אשר שלחו לטור את הארץ חשו לדבר בשחה, שכן אם יכנסו לארץ ישראלי חמוחלת קבעו בה את מושבם יש להניא שיכריזו על 'בחירות' חדשות, ואפשר שייאבדו את מהוניותם. אשר על כן העדיפו להימיט חורבן על עצם ועל כל דורם, ובלבך שלא או חיליה איש אחד יושב על כסא כבודם.

אכן משנה עורך היא נבנתה (בבבון ד, כא): 'הקנאה התאהוה והכבד מוציאין את האדים מן עולם'. רבים תלמידים הפליה מידת מונגה זו, וגדולים וטובי נלכדו ברשתה. ירבעם בן שט אשר חטא וחטא את הרובים, דחה הזדמנויות פז לתקן נפשו ולטיל על הקב"ה עון עדין, רק משיקול צר של 'מי בראשי', כמובואר בתלמוד (סנהדרין קב, א): 'אמר ר' אבא למד שתפשו הקב"ה לירבעם בגבונו ואמר לו חזור לך ואני אתה וכן ישן טוויל בגיןך. אמר לו מי בראש, בן ישি בראש, אי היכי לא בעינאי'. וכבר דקדכו בעלי המוסר, לאלה הקב"ה הוכיח את שמו לפניו בן ישי והוא לו להבין מכך שהוא בראש. ברם, 'רמז'আ סיפק את מידת הקנאה והכבד אשר בערו בעצמותיו של ירבעם, ורצה לשמעו זאת כורה מופרשת. ועל כך השיבו הקב"ה, אם זה רצונך איזי בן ישי בראש! שכן הרודף אחר הכבוד - הכבוד בורח ממנו.

אלא זמרי בן סלוֹא הַלְאָ שְׁלֹמִיאָן בֶּן צְרוּשִׁי הַעֲדִין לוֹטוֹר עַל תְּפִקְדֵּוֹ רְהִם נְשִׂיאָה שְׁבַט שְׁמֻעָן, וְלְהַנְצִיחָה אֶת שְׁמוֹ כָּאֶחָד אֲחִים הַשְּׁפָלִים בַּיּוֹתֶר בְּתוּלָהָה הָעַם יְהוּדִי, רַק בְּשֶׁל פְּגִיעָה מְדוּמָה בְּכָבְדָוָה הַאֲישִׁי, וְזֶה תָּכוֹן דְּבָרֵי הַגָּמָן (סְנַהֲדרִין פב, א) וְדוֹדָות מְסֻלָּול הַתְּרָסּוֹקָתוֹ: כַּשְׁבִּיקְשׁ שְׁמָה רְבִינָה עַיִּה לְמִנוֹת שׁוֹפְטִים בִּישראל לְדוֹן אֶת
שְׁעֵי יְהוּדָה אֲשֶׁר חָתָאוּ עַם בְּנֹתָיו מִזְדִּין, לֹא הַזָּמִין מִשּׁוּם מָה אֲתָה נְשִׂיאָה שְׁבַט שְׁמֻעָן.

לְךָ שְׁבַטוֹ שְׁלֹמִיאָן אֶצְל זָמְרִי בֶן סְלוֹא (שְׁנָיאָם), אָמַרְוּ לוּ הַס דְּנִים דִּינִי נְפִשּׁוֹת וְאַתָּה
שְׁבָבְשָׁוֹתָקָן: מָה עָשָׂה, עַמְדָה וּקְיַחַנְבָּדָה אַרְבָּע אַלְפָיִם יְהוּדָה אֶצְל כּוֹבֵ
תְּהַמֵּלֵץ צָו אֲשֶׁר נְשִׁלחָה עַל חַטָּאת יְהוּדָה וְשְׁרָאֵל לְתוֹעַה לְדָבָר עֲבִירָה. מְשִׁירָהָה לוּ, גָּרָר
וְתָהָר בְּבִלְרִורָה וְהַבְּיאָה אֶצְל מִשְׁמָה. אָמַר לָל, קְנֻעָם זָו אַסְתָּוָה אוֹ מִוְתָּהָר, וְאַתָּה אָמַר
סְוֹרָה בְּתִיחָר מִי תִּהְרַח הַלְּךָ, וְאוֹ בִּיצָּע אֶת זָמִין לְיִשְׂרָאֵל, עַיִּיאָן. וְהַדְּבָרִים
דְּהַיִם שְׁבָעִים יָמִים שְׁמַתְבּוֹנִים דְּבָרֵי המֹהָרְשָׁא"ז (שְׁשָׁ) אֲשֶׁר גִּילָה בְּשָׁם רְבִי יְוֹנָתָן בְּנֵי
זְיוֹאֵל צְעִילָא, שְׁזָמְרִי בֶן סְלוֹא הַיָּה בְּנֵי מִתְּאִים וְחַמִּישִׁים שָׁנָה: בָּעַת בִּיצָע אַוְתָו מִעֵשָׁה
פֶּל וּנוֹרָא, לְמַדְקָדְקָה שְׁלָא בְּהַולְלָה בְּהָרִים עַסְקָעָן וְגַם תָּאוֹהָה שְׁלַעֲרוֹת לְאַתְיָה כְּאֹנוֹ
לְלָל וּוֹקֵר, אֲלָא רַק אֲשֶׁר שְׁלַקְתָּיָהוּ, שְׁיָר הַשְּׁרִיכָם ב' (ז)

המשר דבר רב בעיר במדור "אורות הקשרות"

דבר העורך

זמןנו רק בטוב ובאהבה

פטיל תכלת (טו, לח). מבאר הרבי 'תכלת' רומו 'ליראה' לסלר'Mרעד', ואילו 'לבני' רמז 'לאהבה' לעושה 'טוב'. בזמן הזה אין לנו תכלת, וכל שמותן החוטים בציית הם לבנים. הווי אומר שעיקר העבודה בזמננו להתעסך רק 'בטוב ובאהבה'. **רבי פינחס מקוריץ זי"א סייר לבעל התניא זי"א** כי הוא עמל שבע שנים להרחק את השקר, וуд שבע שנים ל��נות את האמת. השיב לו **בעל התניא כי דץ זו קשה ושicket למלאכים.** צריך ל��נות תחילת את האמת ואח"כ להרחק את השקר. אמר על כך **רבי פינחס מאוסטילזה זי"א** בפרשנת ציצית תחילת נאמר יוראים אותו זוכרטם' ואח"כ יולא תנורו' זו דרכו של בעל התניא. ואילו דרכו של **רבי פינחס מקוריץ** רמזוה במלחים 'למען תזכרו ועשיתם' תחילת סור מרעד ואח"כ ועשה טוב.

רב שולחן אדרי

רב המרכז הרפואי "סורוקה"
וקק"ק "שבטי ישראל" שכונה יא"באו שבע

לוח זמנים שבועי

לון הזמנים		מודוק לבאר-שבע	
שם	כתובת	שם	כתובת
עמלת השחר	aan Tel Aviv וטיפילין	אריה - הגן הרחוב	סוכ"ס לדעת נבניאו ותג'רא
4:08 4:07	4:07	4:07	4:07
4:16	4:16	4:16	4:16
5:42 5:41	5:41	5:41	5:41
8:24 8:24	8:24	8:24	8:24
9:07 9:07	9:07	9:07	9:06
10:19 10:18	10:18	10:18	סוכ"ס בירחות ק"ט
12:42 12:41	12:41	12:41	חנותם ים ולילה
13:18 13:18	13:18	13:18	מגה גודולא
18:37 18:36	18:36	18:36	פלג הנמהה
19:49 19:49	19:48	19:48	SKUירה
20:06 20:06	20:05	20:05	אנט. מזכירותם

זמן הדלקת הנרות

שלה לך	פרשת השבוע:
וישלח יהושע	הפטורה:
19:26	כניתה שבת:
20:18	יציאת שבת:
21:13	רבנן תפ"ם:

אורות הכהרות

מציאות מצינו ובו חנינה בן עזור אחד מנבאי השקר) אשר הרבה לחולק על ירמיהו הביא עד אשר אמר לו ירמיה: 'השנה אתה מות'! אך חנינה בן נזר לא שת לבו לדברי רומייה, הגם שידע שהוא נבוי אמת. ועם כשלכתה אליו הרעה בסיום אותה השנה ממש, ומלאך המות ניצב על ימינו ליטול את נפשו, לא שכח לדאוג על יכובדי העתיד להחלה ברביבים עם מימוש בובאותו של רומייה. ועל כן ביקש מבניו, להסתיר את מיתתו ולעכב את פרטום דבר מותו במספר ימים עד השנה הבאה, פן יאמרו הרבים הנה כי בן דברי רומייהו נתקינו בו... והדברים מודברים הם בעד עצם.

מקדמת דנא ראית לי שפירוש דברי המשנה (אבותד ב): 'מצ� גורת מצוחה ובעירה גורתת עבירה', עפ"י אותו משקל. והוא שמידת הכאב החביבה לבב האדם, גורתת אותו לבצע עוד עבירה ולהידרדר מڌיאי אל רחמי, רק כדי שלא להודיע על טעותו הראושונה אפיילו בינו בין עצמו! ועוד הפליגנו ובוטינו בגנות מידת הקנאה והכאב, עד שציוו לברוח מן הכאב בכורה מן האש (עיין פלא יושע ברך כבוד), ואין כאן מקום עוד להאריך בזה.

חנה כי אין וואה ואוזן שומעת, כמו חללים הפילה מידת הקנאה הכאב, ואף גדולים וטבים נלכו בראשה. ועל אחת כמה וכמה, אנשים חכמים שאין בהם לא תורה ולא חכמה, לא דעת ולא תבונה, ואשר מכפָל ועד ראש אין בהם מותם זולת קנאה שאינה ותורתו.

הגאון רבינו יעקב איגור צ"ל, התארח פעם בעיר אורשה והתקבל שם ע"י נכבד העיר והמוכון העם בכבוד גדול נאה וכיכאה לאחד מגודלי הדור. ב策אתו מיש כתוב לבנו: 'לרוב הכאב והחרד אשר עשו לי בני ואורשה, יראתי פן רעל לי. אך הזודת לאל, ונסע אנקני לביתך, ומשנה לא זהזה מוקומו - ימאוד מאד הו שפל רוח' (מנואון של ישראל). וידוע שפעמים התארחו אדים חשובים בדירותם של המשגיחים הגאון רב אליהו לפיאן צ"ל, בבורקן אחד בטرس צאטו לחתפלו בשיבחה, והבחין האורח שהמשגיח מישן לעצמו שוב ושוב את הפסוק יולא תביא תועבה אל ביתך! לתמייתו, השיב המשגיח: 'עוד רגע קט אכנס לישיבה והתלמידים יעמדו לבבורי, ואח"כ עלה למוקומי במזרחה, וימתינו לי בקריאת שמע ותפילה שמונה עשרה... והרי מידת הכאב מונגה היא לע מאריך והתائب אמור תפיעתת ה' כל גנטה לב' - לרבות משוגן וראש ישברבן!

וְאֶת יִשְׁבָּה !
בְּגַדְעָת אֲמֹר עַלְמֵן וְאַכְזָם

אורות הפרשה

המיבור יפל

הBenchmark'ים אס במאכערטי' יג, טו). חסיד של ובי יחזקאל מקוזמייר ציע"א בא להיוועש בו בשאלתא אם לקבוע את מקום מגוריו בעיר, שיש בה קהילה יהודית, או בכפר, בין הגוים, שב' יש יותר אפשרויות פרנסנה. השיב הצדיק פסקן מפורש הוा בטורה. תמה החסיד, והצדיק הסביר משה רבנו הורה למרגלים לבדוק אם תושבי הארץ חווים 'הBenchmark'ים אס במאכערטי'. אס הם מתוגורדים במאכערטי', סיימן שאין הם סומכים על כוחם, ואס בערים פותחנותה הם יושבים, הרי זו הוכחה שהם גיבורוים וחזוקים. וסיים הצדיק אס אתה מגורי ששבכחך להתגבור על פוטוני היוצר, יכול אתה להתגבור בכפר, אך אס אין גיבור כל כך, עלייך להתגבור במאכערטי', עיר שיש בה רב, שוחט, בית מדרש וכלהילם יהודית.

עִקָּר תְּחִיּוֹת

ישעו להם ציינית" (טו, לח). ל'סבא' הקדוש מלוכביז' זיער' היה תלמיד ושם ר' יואל מצפל. הוא התגורר באחוזה שהייתה שייכת לפrix פולני. הפרץ העריכו מאד על יושרו וחוכמו, וכאשר היה מזמן לארמונו את יידיו ומכו ר' היה מזמין גם את ר' יואל ומתפאר בו לפני אורחיו. פעם אחת שאל את ר' יואל הנה אתה מתיציב כאן לפרייצים ורוזנים, וכולם לבושים במייטב האופנה של חוויה החברא הגבורה, ואתה מופיע לפניהם כשחוותי הצעית משתלשלים מבגדיך; האם אין מוגביש להופיע לך, ענה ר' יואל בהתרוששות מה להתביש, הלא זו עייבך?

רמב"ר ציטית

יעשו להם יציאה" (טו, לח). אמר השל"ה הקדוש זע"א הפסוק "טל אורות טלך" (ישעיה כ) הוא סימן לברכות היציאה. "טל' הוא הטלית, שבו תולמים יצית, ובו יש טל אורות טל' בריכות ויארות' ביגמטריה תרריי, כמו היגמטריה של יציאת עם שמות החוטים ונסמתם בפחים.

בְּלִבְנָה

יש לא תנתנו אחורי לבבכם ואחרוי עיניכם" (טו, לט). אמר רבי מנחם מענדי מלוקץ זיע"א אפשר להסביר את הפסוק הזה גם לטובה "אחרוי לבבכם" זה מי שאומנם הולך בדרך טוביה וישראל, מפני שיש לו לב תהור וזה בטבעו ועל כן הוא מתנהג כראוי, אמרת לנו התורה אדם לעמל יולד ואין זה דרך הקדושה להשיג מעלהות ללא גיעה ומאמץ אלא על פי טבעו וניגלתו.

רמצ ליטען ווילט

יעשו להם ציצית' (טו, לח). מבאר ה'יאור התורה' בירושלמי מסכת ברכות (פ"א) נאמר ל"יבא ועינה תרי סרסורי דעבירה" החל והען שני סרסורי עבירה. בפרטיו מצוות ציצית יש למצוא רמז לב וכען. "לב" ליב חוטי הציצית, המשמשים אור אלוקי בלב. "עין" תכלת ולבן שבציצית, הرمוזים לשחרור לבן שבען.

לעת תחילה בלב

ולא תתוורו אחריו לבבכם ואחריו עינייכם" (טו, לט). מבאר רבינו מאיר יחיאל מאוטרובייצה ז"ע"א לכאורה היה צריך להיות כתוב קודם קודם "אחריו עינייכם" ואחר כך "ואהרי לבבכם", שכן תחילת העין רואה ולפיכך הלב חומד. אלא כוונת הבעליים שאחרי מעשה העבירה יש צורך לתקן תחילתה את הלב, לעקור את העבירה מן הלב, וזה יקל לגרשנה מן העין. לבו הלב קודם.

מיפוי נסורת

ילא תתוור אחריו לבבכם ואחריו עיניכם (טו, לט). מבאר הרבי הרוי'ץ הסדר הוא שהעין רואה תחילת, ואחר כך נאה חמדת הלב. אם כן, מודען הקודמים הכתוב 'לבבכם לעינייכם', אלא שכשיש משיכה נסתרת לרע בלב האדם, היינו פריקת על מלכות שמיים פנימית, זה הגורם שהעין רואה מה שאין צריכים לראותו, ומראית העין באה אחר כך חמדה גלויה בלב.

טורה וצורה

ולא תתוורו אחריו לבבכם, למען תזכרו (טו, לט-ט). כתוב בספר היראים סמיכות הפסוקים באה להורות שודם שמוחה ולימן נקיים מרעיוונות ומחשבות תאווה, קל לו יותר לזכור את תורתו. והרמז יולא לתוורו אחריו לבבכם. למען תזכרו.

שה'לפם' היה קודש

'אני ה' אלוקים אשר הוציאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוקים' (טו, כה). אמר רבי ישראאל מרוזין זעירא גם הילכט' הדברים הנשימים וחומריים, צורפו, יזוככו ויתקדשו בקדושה אלוקית. זהו שנאמר: 'קדוש הוא, קודש יהיה לכם' (תשא ל, ל) שהילכט יהים קדושים.

אורות ההלכה

תשובה הלכתית משולחנו
של מורי המרא דארא הגאון הגדול
רבי יהודה דרעי שליט"א

הלכות בשר וחלב - ב'

ש. - האם מותר לאחסן במקום אחד בשר וגבינה צוננים, ומה הדין
כשידוע שנגעו זב"ז.

ת. - בשר וחלב שהיו שניים צוננים שנגעו זה בזה או שנפלו זה לתוכו
זה, מותרים על ידי הדחה לחוד. ولكن התירו לאחסן אותם ייחדי,
ובלבד שיזהר לבל יענו זה וזה שמא ישכח להדיים. ב"א כשהיה
אחד מהם לח קצט, אולם כשהיו שניים יבשים לממרי, א"צ אפילו
הדחה. והילך מותר לאחסן ייחדי וא"צ להיזהר שמא יענו זה
זה.

ש. - בשר וחלב שהיה אחד מהם רותח שנגעו זב"ז או שנפלו זה
לתוכו זה, מה דין.

ת. - בשר וחלב שהיה אחד מהם חם והשני צון אשר נגע זה בזה,
צריך לקלוף את מקום נגענותו. וכן הוא הדין כשנפל החם לתוך
הצון, אבל כל שנפל הצון לתוך החם - הר"ז אסור עד שהיה באחד
מהם ששים כגד השני. מיהו הני מיילishi כשהיה אחד מהם לח קצט,
אולם כשהיו שניים יבשים לממרי וגם היה הבשר כחוש, די בקילפה
גם כשהצון נפל לתוך החם. וכך אמר אליבא דהרא"מ גדר רותח
לגביה הבשרינו נפל לתוך החם, אלא כל שהיה הבשר כי - הר"ז נידון
כיצונין, וכל שהיה הבשר מבושל או אפיו צלו - הר"ז נידון כירותח
או עפ' שבפועל היה צון לממרי ודאב ביישולו מתרחק בשרו ונוח טיפ לבתו.
ב"א כשהיה הבשר חלק ללא בקעים, אולם כל שהיה בו בקעים,
הר"ז אסור כלו עפ' שהיה בו שניים כגד כל החלב. ולא שנא
אם נפל לתוך הצון, או שהצון נפל לתוכו. וכן לא שנא אם שניים
יבשים לממרי, או שהיה אחד מהם קצת לח.

ש. - ומה הדין זהה, כשהיה שניים רותחים.

ת. - ואם היו שניים רותחים ונגע זה בזה או נפלו זה לתוכו זה,
הר"ז אסור עד שהיה שניים באחד מהם כגד השני. והני מיili
כשהיה אחד מהם לח קצט או שהיה הבשר שמן, אבל כל שהיה
שניהם יבשים לממרי וגם היה הבשר כחוש, שagi בקילפת מקום
נגענותם. ב"א כשהיה הבשר בלבד ללא בקעים אבל כל שהיה בו בקעים,
הר"ז אסור כלו ואין מועיל בו שניים. וגם בזאת יאמר, שדין בשר
רותח לעין זה - אליבא דהרא"מ, הוא כל שהיה הבשר מבושל
ואעפ' שהיה צון בפועל.

ש. - האם נותן טעם בר נתון טעם מותר, גם אם מורגש טעם האיסור.

ת. - נתון טעם בר נתון טעם דהיתר הוא מותר מעיקר הדין, ובלבד שקין
יפה את הכלים באופן שבודאי אין בהם ממשות האיסור. לפיכך
או עפ' שמרגש את טעם האיסור והוא כליבן יומו, אין בכך כלום.

ש. - האם היתר זה נהוג רק בדרכ' עירוי, או אפילו בדרכ' בישול וצלי.
ת. - היתר זה נהוג אפ' בדרכ' בישול אוצלי, ואינצרי' לומרבדרך' עירוי.

ש. - האם היתר זה נהוג, גם במאכל חריף.

ת. - היתר זה, נהוג גם בדבר חריף.

ש. - מה הדין זהה, לגבי סיכון בו יומו שחתק בודר חריף כגון צנון.

ת. - סיכון בשרי בן יומו שחתק בודר חריף כגון צנון או בצל, אסור
לאוכלם בחלב מסוים דאעפ' שהיה מקונה יפה מכל מקום אגב
חויריה צנון ודוחקה דסכינה פلت הסיכון הטעם שבו והו כemo
איסור בעין.

ליקים בני חכמי ישראל

הזכיר נקרא להמשיך להעתיר בתפילה
לרופא הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאור חולין עמו ישראל

דבר רבני השכונות

הרה"ג ישראל חדאד שליט"א
מנהל מחלקת הנישואין שע"י הרבנות והמוסצה הדתית ב"ש

הנהלת ארץ ישראל לעם ישראל

בפרשת השבוע נאמר "שלך לך אנשים ויתורו את הארץ" הגמרא
בסנהדרין (קח). אומרים שחתא המרגלים היה כל כך חמוץ עד כדי כך
שמוניים את המרגלים בין אלו שאין להם חלק לעולם הבא. והעונש
הנורא שקיבלו בעולם הזה מכובואר בראש"י שנשתרבבה לשונם עד
טבורם ותולעים רחשו בה. והשלה נשאלת מדוע הוצאת דיבה על
ארץ ישראל הוא כל כך חמוץ עד שנענו בעונשים כל כך נוראים?
ההסבר לכך הוא שנאמר במדרש ויקרא רבה: "אמור רבי שמואן בר
יוחאי עמד ומודד אורץ" (חבקוק ג', ו') ממד הקב"ה את כל הארץ
ולא מצא ארץ שראויה להינתן לישראל אלא ארץ ישראל. בתורה מובא
ג' זורכים של הנהלת הארץ: א'. "חלק" - חלוקת הארץ על פי מפתח
של "לרוב תרבה נחלתו ולמעט תמעית נחלתו". ב'. "גולול" - "אך בגורל
יחלק הארץ". ג'. "ירושה" - יונתאי אותה לכם ירושה. ג' דרכיהם
אלל מציינים ג' רמות של התחרבות וקשר בין עם ישראל לארץ ישראל:
א'. "חלק" - מצין קשר שכלי והגינוי, כשם שחלוקת הארץ הייתה על
פי מפתח הגינוי של "רב" ו"מעט". ב'. "גולול" - הוא קשר על שכלי, כשם
שחלוקתה של פל גורל היא על שכלי. ג'. "ירושה" - פירושה התחרבות
והתקשות מצד עצם המהות, כשם שהיורש זוכה בירושה מכוח היוטו
מהות אחת עםaben.

מובא בספרים הקדושים שהנהלה של ארץ ישראל לעם ישראל אינה
סתם נתינה של כבורת ארץ לעם כלשהו. יש זיקה עמוקה בין השניים.
ארץ ישראל נקראת "נהלת ה'" (شمואל א' כי' ט'), וגם עם ישראל נקרא
"נהלת ה'" (דברים ד' כ', ועוד), וכך נאמר במדרש (במדבר כה' כ' ז').
תנומא ראה ח': "אמור הקב"ה יבאו ישראל שבאו לחلكי, וינהלו את
הארץ שבאה לחلكי" מכאן שיש קשר עמוק בין שניהם. ואכן, אנו
מוצאים גם ג' ובדים זמינים של רמות של התקשות בין עם ישראל
לקב"ה. אחת הדוגמאות לכך היא כפי שאנו אומרים בכל יום בנטochah
התפילה: "אשרינו מה טוב "חלקנו" ("חלק"), ומה נעים "גורלנו"
("גולול"), ומה יפה מאד "ירושתנו" ("ירושה"). הקשר הראשון מסוג
"חלק" - מצין התקשות של היהודי עם הקב"ה שנוצר ע"י מעשי האדם
כפי عمل התורה וקיים המצוות, וכגדול עצמת ההשקה בעבודת ה'
של האדם בכך תלואה גודל עצמת התקשות והתבדוקתו בהקב"ה,
אולם על כן קשור זה הוא מוגבל ומוגנתה במידה מסוימת. הקשר השני
"גולול" - זו התקשות שאינה תלואה במשמעותו של האדם. זה הקשר
שנוצר על ידי שהקב"ה "בחר" בנו מכל העמים" - בחירה נפשית, שאינה
nobut מטעמים שכליים ואני תליה בדבר. אולם גם בקשר של "גולול"
עדין נשארים כאן שני דברים "הקב"ה ועם ישראל" אלא שהם מתחברים
זה עם זה, בכך שהקב"ה בוחר בעם ישראל. הקשר השלישי של "ירושה"
פירשו, שאנו כאן שני דברים, אלא הקב"ה וישראל דבר אחד, כשם
שהיורש עומד במקומות המוריש. זו התחרבות והתקשות העומקה
ביוטר. וכן מובן מודיע חטא המרגלים - הוצאת דיבת הארץ כל כך
חמור ונורא שזה כמו להכריח את הקשר חז' בין עם ישראל להקב"ה.
הרי לפניו שלושה סוגי התחרויות והתקשות שהם מתחקים
לשוש תקופות: הקשר בין עם ישראל לקב"ה בתקופה שלפני מתן
תורה, היה בדורות - "חלק". אחר כך, במתן תורה, בחר בנו הקב"ה מכל
העמים ונוצר קשר של בחירה - "גולול". אולם ההתקשות והתקשות
הגדולה ביותר, זו של "ירושה", שבה הקב"ה ועם ישראל הם דבר אחד
משם - תגלגה בנאות האמיתית והשלימה, שאז יכירו וידעו הכל
ש"ישראל וקוב"ה יכול חד" במרה בימינו אכן.

**מהפָר
בלבבות**

את הסיפור הזה סייר רבה של
שאדייק, הגאון רבי נחום, על רבינו
(שםנו איננו דיווע), אשר שימש בימים
בעיר אחת. המעשה אירע בימים
שבהם יצחק רבי נחום מים על ידי
וממעשה שהיה בך היה:

באותה עיר התגורר איש עצמאי המכונה בפי כל גורנץ'. כשראה נאה או קל נאה בידי מישחו, היו שלוח יד וונטו. במזרען החון הכלול, כי אין הברכה שורה אלא הסמוני מעינו של גורנץ'.

נוגה נפסד יותר והוא לו, להלן עבירות שבי Achior הודיעם על יישורם שללא ביענו. תמורה ישירה על הלשנותיו לא קיבל, אבל אלה שיידו שוט מונע. וכך עת שורה מישחו, נתון היה בו מבט כאומו: אך תפטע את פין, עליל עלייר. היה למבין.

תושבי העיר העדיפו לחזור שניות ולשותוק. איפילו מרב העיר העלימים דבר התנצלותיו של גורנץ. הם כן בעייר מתוך דאגה לשלוומו. בהיכרמו אותו ייעו כי ישווו עמו מעלי האיש, יפעל כנגדו בלאו, ישביעשה כן, חשיו, יפעיל גורנץ כל תחוכמו ורשעותו כדי לנוקם להתגלות, כן הסוד הזה.

בדברים שבהם חפה.
עד אצלו גורנץ' 'הזמן' של כל
לగונצ' לזרות את סחוותו. חיש-
כללי המקום, לא נזהר כדיברי ואין
שחביבא עמו עגלה עמוסה בסחוות
באחד הימים חזמן לעיר איש זור.

בתחילה שמח האיש מואד על העיטה שנדונה לו. אולם בכוונה להציג לרונץ' את החשבון לתשנה נדרה מתוגנותו. "אני נוהג לשאלתו לו גורנץ' בפשטות.

"כלומר?", נIRON האיש.

אך כי לא הכיר את גראנץ', נימוח
דבריו שכנעה את האורה כי אכן
מדובר באישרבליל שאין לכופף
בזרדים מוכבלים. כועס ומוטס
מייהר האיש לעבר ביתו של הרובע
באותה שעה היה הרוב לבדו בביון
מה זהאת אומורת שאינו חפץ
לשלם?!", השותם הרוב, "תלווא
וניכבד רצין! שאל את כולו
וליטרפו לך כי בכל שבת זוכה הוא
לטליזרין (לטיזיון)!!

מכיוון שנייכרים דברי אמת, שוכן
הרב באמיתות סיפורי של האיש
ונימיה לקרו לשימוש כדי להזמין
את גדורנץ. פני המשמש חפו בהב-
לאיזו רעה נקלע הרוב.

אורות עונג שבת

ברכה בלחטנו

מראשית עיריותכם תיתנו לה (טו, כא). כתוב בספר החינוך טעם הפרשタ חלה הוא לפי שחיותו של אדם במזונות, ורוב העולם יהיה בלחם. רצתה המקומות לזכותנו במצבה תמידית בלחמו, כדי שתגנו ברכה בו על ידי המצוות.

תיקון להעדר האחדות
מראשית עירטיכם תיתנו לה" (טו, כא). מבאר השם ממשואל מודע מוסכמה מוצואה שלחה לפראש המרגלים, כי התרומות והמעשרות הם על שנותחדר קיומם בעלם, במצוות היובל החדש, אבל בחלה לא תוחדר דבר בקמה, אלא החידוש הוא שככל חלקיק הקמח התחדרו לנוש אחד. כאשר מברחים מושגתה לברך וזה תיגנו להעדר האחדות בתוך עם ישראל.

פשם תיטקוט בערסטון
ראשית עיריותיכם חלה תרינויו תורומו (טו, כ). מבאר המעניינה של תורה בזמנם שתינווקתיכם עודם מומעלים בעריסטון, תרינויו אותם לקביה על ידי המצוות המרוומות במילה חילוי היומי אלה. ל' מי פדיעון הבן. ה' שינוע למקרה.

מראשית עיריותיכם תיתנו לה (טו, א). מבאר החת"ם סופר לנו את דעתכם על חינוך ילדיכם בעודם 'עיריותיכם'. כבר אז ערכם לדיאוגיינוק בכור סטמן. אל הרוב נלו כמה לחנכים כיהודים ולא לדוחות זאת לאחר זמן.

אכילה פראוי

ההנומינציה לאן חביב

איך מושג ערך מוסף?
מראשית עירסוטיכם תיינו לה' (טו, כא). מבאר דבי 'עירסוטיכם' לשון 'עירסיה' מיטה. ראשית עירסוטיכם' כשאדם קם מימיתו בברק, ראייתו דרכו צריכה להיות 'חלה תרומי' אמיות מזמוריו תחילה, לימוד התורה, תפילה בצדור וכיצד זה.

ב-טאג עפַּתְּנֵם צָלֶמֶן
מראשית עיריסותיכם תיתנו לה" תרומה, וכי תשגו ולא תעשו את המצוות
האלה (צ, כא-כ). מבאר הרבי כתוב במדורש רבה למה נסמכה רשותך חלה
לי' פרישת עבודה זורה לומר לך שככל המקאים מצוות חלה כאן ביטול עבודה
זורה. מוכנה של עבודה זורה הוא שהאדים מחושיב את הכוכבים והמולות
לבבלי שליטה והשפעה משל עצמן, בעוד אין הם אלא כגרון ביד החוזב
בכ. כל המקאים מצוות חלה מעיד בכך שהעישה שקייל בדרכו הטבע וועל
ידי פועלות טבעיות באה בעוצם מהקבי"ה, ובזה קאיilo ביטול עבודה זורה. כי
הוא מבטל את התהוושה שכוחות הטבע הם בעלי חשיבות עצמאית.

הרבות והמושעה הדותית בא"ר שבע

איסוף גנייה
מבתי הכנסת ברוחבי העיר

במסגרת אירגון של איסוף הגנייה ברוחבי העיר
המועצה מבקשת מכל בית הכנסת ש策יך
פינוי גנייה באופן שוטף. נא לשלווח פרטיים של:
שם בית הכנסת, כתובות, אחראי וטלפון.
וזאת לצורך סידור ועיבוד הנתונים.

במסגרת האיגרון מחדש
יקבלו בתיהם הכנסת הودעה על מועד הפינוי.
יעידכו מיקום הגניזה והספקת צייד יתואם
מול המועצת הדתית בהמשך

טלפון למשלוּח הפרטים לעיל: 054-6455898
בהתודעה ואטסאף בלבד

